

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoPr/1/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8216202438
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8216202438.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Gabriely Világiovej v spore žalobcu T. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. XXX, XXX XX Q., proti žalovanému M., s.r.o., so sídlom L. XX, T. 6, S. C. M., s.r.o., T. XXXX, XXX XX F., K.: XX XXX XXX, právne zastúpený advokátom JUDr. Ján Jurč, so sídlom Partizánska 5, 085 01 Bardejov, o zaplatenie nemocenského s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č.k. 1Cpr/1/2016-80 zo dňa 24. mája 2018, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok vo výroku o trovách konania, a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol nasledovne: „Súd žalobu zamietá.

Žalovanému priznáva náhradu trov konania vo výške 100%, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 75, § 192 ods. 1, § 194 zákona č. 262/2006 Sb. Zákonník práce (platný a účinný na území Českej republiky), § 5 písm. a) bod 5, §7a ods. 1, § 14 ods. 1 zákona č. 187/2006 Sb. Zákon o nemocenskom pojištění, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že medzi žalobcom a žalovaným bol založený vzťah na základe dohody o vykonaní práce, teda dohody o prácach vykonávaných mimo pracovného pomeru zo dňa 27.08.2015 so začiatkom pracovnej úlohy dňa 30.08.2015 do 31.12.2015 s dohadovanou cenou práce 2.000,- Kč mesačne podľa skutočne prevedenej práce, výkon pomocných prác v pivovare, prekladanie sudov na palety. Žalobca skutočne nastúpil vykonávať dohodnutú pracovnú úlohu dňa 31.08.2015, odpracoval 4 dni po 12 hodín, 4 hodiny predstavovali školenie F., teda spolu 52 hodín. Následne bol žalobca uznaný za dočasne práce neschopného dňa 07.09.2015, a to za obdobie od 04.09.2015 do 31.12.2015 tvrdiac, že utrpel pracovný úraz dňa 04.09.2015.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že pracovný úraz sa mal stať počas nočnej zmeny dňa 04.09.2015 o 03:45 hod cestou na toaletu na nerovnej podlahe, pričom si mal vyvrtnúť členok. Majsterka zmeny si mala túto udalosť poznačiť do zápisníka. Žalobca na preukázanie vzniku úrazu nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by uvedenému tvrdeniu žalobcu nasvedčoval. Vznik pracovného úrazu nepotvrdilo ani šetrenie Oblastného Inšpektorátu práce pre L. kraj. Nebolo zistené, aby tvrdený pracovný úraz bol nahlásený a riadne spísaný tak, ako ďalšie pracovné úrazy v roku 2015 v prevádzke pivovaru U. T.. Rovnako nebolo preukázané, že by medzi stranami sporu bola dohodnutá odmena 90,- Kč na hodinu.

Uvedenému tvrdeniu žalobcu nestačí odmena dojednaná v dohode, ani predložené dôkazy o výplate odmeny žalobcovi. Avšak aj napriek tomu, ak by žalobca preukázal vznik pracovného úrazu (k čomu nedošlo), nevznikol by mu nárok na výplatu náhrady odmeny počas trvania dočasnej práceneschopnosti, a to s poukazom na cit. ust. zákona č. 187/2006 Sb. v spojení s cit. ust. Zákonníka práce. Vzhľadom na uvedené súdu neostávalo nič iné, len žalobu zamietnuť pre nesplnenie zákonných predpokladov na priznanie žalobcom uplatneného nároku. Z uvedených dôvodov súd nevykonal ani ďalšie navrhnuté dôkazy, nakoľko by na názore súdu nič nezmenili a boli by v tomto prípade nadbytočné a nie v súlade so zásadou hospodárnosti konania. Ostatnými nárokmi žalobcu sa súd nezaoberal, keďže neboli predmetom tohto konania.

5. O trovách konania rozhodol tak, že ich náhradu priznal úspešnému žalovanému v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to proti výroku o trovách konania. V podanom odvolaní žalobca opätovne opísal priebeh udalostí na základe ktorých sa domáhal od žalovaného zaplataenia nemocenského s prísl.. V závere odvolania uviedol, že nežiada maródku (nemocenské dávky), lebo uznal, že mu neprináležia. Žiadal iba o to, aby bol oslobodený od trov konania, ako invalidný dôchodca v roku 2015, 2016. Uviedol, že sa obhajuje sám, nemá právneho zástupcu, ktorý by ho obhajoval. Ďalej uviedol, že pracoval na dohodu ako invalidný dôchodca.

7. Žalovaný sa k podanému odvolaniu vyjadril tak, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, pretože žalobca zodpovedá za výsledok v tomto konaní a keďže žalovaná bola úspešná v celom rozsahu, súd prvej inštancie aj správne rozhodol, a preto navrhuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a opäť mu priznať náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

11. Podľa § 251 C.s.p., trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

12. Podľa § 255 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

13. Podľa § 257 C.s.p., výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

14. Zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane konania ktorej to priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo.

15. Zákon upravuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok konania a zodpovednosti za zavinenie pri rozhodovaní o náhrade trov konania, a to v podobe ust. § 257 C.s.p.. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočné okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa.

16. Vo vzťahu k predmetnej veci považuje odvolací za potrebné uviesť nasledovné. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 ods. 1 C.s.p.). Aplikácia citovaného ustanovenia § 257 C.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa treba prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery strán sporu, prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa. Prípadné nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich kritérií je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči subjektom konania a aby neodporovalo dobrým mravom.

17. Ustanovenie § 257 C.s.p. nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvoľie), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 C.s.p. preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania.

18. Odvolací súd v súvislosti s odvolaním žalobcu poznamenáva, že z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania vyplýva, že tento sa nezaoberal možnou aplikáciou ust. § 257 C.s.p.. V rozhodnutí absentuje odôvodnenie, pre ktorý by prichádzala, resp. neprichádzala do úvahy možnosť aplikácie § 257 C.s.p. vo vzťahu k trovám konania. Vzhľadom na charakter veci, majúci na zreteľ aj úspech vo veci, bude úlohou súdu prvej inštancie zaoberať sa prípadnou aplikáciou § 257 C.s.p..

19. Preto odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b/ C.s.p. zrušil rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o trovách konania a postupom podľa § 391 C.s.p. vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

20. Úlohou súdu prvej inštancie bude vyrovnať sa s aplikáciou ust. § 257 C.s.p. a opätovne rozhodnúť o náhrade trov konania vo vyššie naznačených intenciách, pričom sa musí vypořadať so všetkými argumentmi strán konania a svoje rozhodnutie odôvodniť tak, aby jeho rozhodnutie pôsobilo presvedčivo. Zároveň rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).